

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ταξικός πόλεμος όμως τι σημαίνει?

Η πρωτομαγιά είναι μια μέρα μνήμης των αγώνων του παρελθόντος και υπενθύμισης του γεγονότος ότι παρόλο το αίμα που έχει χυθεί από τους από κάτω αυτής της γης, παραμένουμε υποταγμένοι. Πως? Με τη προκαθορισμένη, ανιαρή ζωή που μας επιβάλλουν, με τη ρουτίνα να καταπίνει κάθε ίχνος φαντασίας και επικοινωνίας, με το χρόνο μας να χωρίζεται σε σχολείο-στρατό-πανεπιστήμιο-δουλειά-σύνταξη, με τις επιλογές που μας αφορούν να γίνονται πάντα από άλλους, με τους πολιτικούς και τ' αφεντικά να μας εκμεταλλεύονται και να μας κοροϊδεύουν, με τα βρώμικα παιχνίδια εξουσίας που στήνονται πάντα στις δικές μας πλάτες. Ως μαθητές, αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως μέρος μιας παραγωγικής διαδικασίας διαφορετική από αυτή της εργασίας, αφού δεν πληρωνόμαστε για τις χαμένες ώρες στα θρανία και τον κόπο μας, αλλά μάλλον αποτελούμε το «προϊόν» που δημιουργεί το σχολικό εργοστάσιο – το αυριανό κρέας για της μηχανές της μισθωτής σκλαβιάς. Γιατί η «εργασία» αυτό είναι. Ένας καταναγκασμός, να δουλεύεις 8 ώρες, να πληρώνεσαι για 2 (τα υπόλοιπα πηγαίνουν στις τσέπες μικρών και μεγάλων αφεντικών) έτσι ώστε να μπορείς να ζήσεις με τα βασικά.

Και ο ταξικός πόλεμος είναι η συνειδητή σύγκρουση με το υπάρχον καθεστώς της μισθωτής εκμετάλλευσης – ο αγώνας ενάντια στα αφεντικά και το κράτος που καθορίζουν τη ζωή μας και τη γεμίζουν ιεραρχίες και προστακτικές, από δασκάλους, λοχαγούς, αφεντικά, μπάτσους. Σε όλο αυτό το παιχνίδι, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΠΕΟ, ΣΕΚ, κτλ) αναλαμβάνουν το ρόλο του να χειραγωγούν και να μεσολαβούν τους αγώνες των εργατών σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα, που ταυτίζονται με εκείνα των αφεντικών, κρατώντας όσες απεργίες εκδηλώνονται σε θεσμικά, ακίνδυνα πλαίσια: οι εργατοπατέρες ήταν και θα είναι εχθροί των ταξικών αγώνων.

Στην Κύπρο τελευταία έχουν ξεκινήσει να γίνονται κάποιες απεργίες. Εμείς εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας σε εργατικούς αγώνες, αλλά λυπόμαστε να τους αντικρίζουμε πάντα έρμαιο των επιλογών των γραφειοκρατών και των πολιτικών που δεν έχουν καν επαφή με τους χώρους δουλειάς. Καιρός ήταν να πάρουμε τη κατάσταση στα χέρια μας, και όπως έρχονται τα πράματα, με απολύσεις, περικοπές και τη γενικότερη υποτίμηση της ζωής μας, πρέπει να διαλέξουμε στρατόπεδο. Ή με τα αφεντικά και τους λακέδες τους, ή με τους από κάτω και όσους αγωνίζονται. Εμείς έχουμε ήδη διαλέξει: συνεχή αγώνα ενάντια στους ταξικούς μας εχθρούς, σήμερα τα σχολεία και τα όργανα που τα συντηρούν, αύριο τα αφεντικά. Και όσοι κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν, μάλλον έχουν διαλέξει κι αυτοί...

Μαθητική Ομάδα
Σκαπούλα
Skapoula.espivblogs.net

**Ταξικός πόλεμος ενάντια σε
Αφεντικά & σχολικά κελιά
Μακριά από γραφειοκράτες
Και κομματικά μαντριά!**

Για την ιστορία...

Η πρωτομαγιά είναι μια μέρα για την οποία μάλλον δεν ξέρεις πολλά. Θα έχεις ακούσει το σύνθημα «δεν είναι αργία, είν' απεργία» αλλά μέχρι εκεί. Τη πρωτομαγιά δεν δουλεύεις (μάλλον), σίγουρα δεν πας σχολείο αλλά και πάλι, ως εκεί. Τι ήταν όμως η πρωτομαγιά?

Την πρώτη του μήη, το 1886 ξεκινά στις ΗΠΑ απεργία, με επίκεντρο το Σικάγο, για διεκδίκηση του οκτάωρου. Συμμετέχουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι από όλη τη χώρα. Οι μπάτσοι και οι εργοδότες αντιμετώπιζαν με μια τόσο μεγάλη και μαζική απεργία επιστρατεύουν απεργοσπάστες, ένοπλους μπράβους και ιδιωτικούς αστυνομικούς για την καταστολή των απεργιών. Οι πρώτες συγκρούσεις ξεκίνησαν στις 3 του μήη, όταν μπάτσοι επιτέθηκαν σε απεργούς από το χώρο της ξυλουργίας που περιφρουρούσαν την απεργία τους, πυροβολώντας μέσα στο πλήθος, δολοφονώντας 6 εργάτες και τραυματίζοντας πολλούς άλλους. Καλείται συγκέντρωση από αναρχικούς την επομένη το απόγευμα, που αποφασίζεται να έχει ειρηνικό χαρακτήρα, παρόλο που έχουν ξεκινήσει μάχες ανάμεσα σε απεργούς και αστυνομικούς από το πρωί. Μετά το τέλος της συγκέντρωσης και ενώ αποχωρούσε ο κόσμος, η αστυνομία μαζί με στρατιωτικές δυνάμεις περικύκλωσε τη πλατεία (Haymarket Square) και επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους. Εκείνη την ώρα εξερράγη βόμβα στις τάξεις των αστυνομικών, και παραμένει άγνωστο μέχρι σήμερα ποιος την τοποθέτησε. Αποτέλεσμα ήταν να πεθάνουν 7 μπάτσοι και να τραυματιστούν 66. Ακολούθησε μακελειό καθώς άνοιξαν πυρ κατά του πλήθους σκοτώνοντας δεκάδες εργάτες και τραυματίζοντας εκατοντάδες. Τις επόμενες μέρες οι καθεστωτικές εφημερίδες δημιούργησαν ένα κλίμα συκοφάντησης των αναρχικών αγωνιστών, και οι Άλμπερτ Πάρσονς, Αύγουστος Σπάις, Μάικλ Σουώμπ, Σάμουελ Φήλντεν, Τζώρτζ Ένγκελ, Άντολφ Φίσερ, Όσκαρ Νήμτ και Λούις Λινγκ, από τους πιο μαχητικούς αναρχικούς του Σικάγο, κατηγορήθηκαν ως ηθικοί αυτουργοί του εγκλήματος και δικάστηκαν για τις ιδέες τους. Οι Πάρσονς, Σπάις, Ένγκελ και Φίσερ απαγχονίστηκαν στις 17 Νοεμβρίου του 1887, την Μαύρη Παρασκευή. Οι Φήλντεν και Σουώμπ καταδικάστηκαν σε ισόβια, ενώ ο Λινγκ, μόλις 21 ετών, και αρνούμενος κάθε συνδιαλλαγή και διαπραγμάτευση με το κράτος και τους δικαστές, αυτοκτόνησε στο κελί του, καπνίζοντας τσιγάρο με δυναμίτη. Τη νεκρική πομπή των αναρχικών αγωνιστών ακολούθησαν 200.000 άνθρωποι ως το νεκροταφείο Βόλτχαϊμ, που θάφτηκαν. Τα επόμενα χρόνια στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε πολλές χώρες της Ευρώπης (Αγγλία, Γαλλία, Ολλανδία, Ισπανία, Ιταλία και Ελλάδα) διοργανώνονταν κάθε 1η Μάη συγκεντρώσεις στην μνήμη των Μαρτύρων του Σικάγο, όπως ονομάστηκαν οι απαγχονισμένοι αναρχικοί αγωνιστές. Το 8ωρο είχε πλέον κατακτηθεί.